

er utilregnelig af en anden Grund. Den Gang seirede den efter min Formening utvivlsomt rigtige Anskuelse til Slutningen, og man erkjendte, at naar virkelig Utilregnelighed havde været tilstede, var det ikke retfærdigt at straffe den Paagjældende med de for Retstrænkelsen ellers i Loven foreskrevne Følger. — Nu er det paa ingen mulig Maade min Mening at ville indvende Noget imod, at der maa holdes strengt over Disciplinen i den militære Tjeneste, og jeg har fremdeles Intet som helst at indvende imod, at man ikke lader det gjælde som Undskyldning for Mangel paa tilbørlig Opførelse, at den Paagjældende har været drucken. Slet ikke. Jeg har fremdeles Intet imod, at man sætter en meget alvorlig Straf for Drukkenhed i og for sig; men hvad jeg mener paa ingen Maade gaar an, det er, at man siger, at, selv om den Skyldiges Drukkenhed har naaet den højeste Grad, hvilket betyder, at han er bleven utilregnelig, skal han straffes for den Gjerning, han i denne utilregnelige Tilstand udfører, lige saa fuldt, som om han ikke havde været drucken. Dette er Noget, der oprører min Retssølelse i allerhøjeste Grad. Det gaar dog ikke an, netop her, hvor der anvendes undertiden meget strenge Straffe, og hvor der, som min ærede Sidsmand har sagt, endogsaa rutes med Livsstraf, at lade en Mand komme ind under disse Straffebestemmelser, naar han virkelig har været utilregnelig. Som sagt, jeg gjen tager det: Straf Manden lige saa strengt, De ville, fordi han overhovedet har været drucken; men gaa ikke hen og sæt en Mand i Strafarbejde i mange Aar eller berøv ham Livet, fordi han i Drukkenhed — naar den vel at mærke er saa stærk, at han er utilregnelig — har begaaet en af de Lovovertrædelser, for hvilke Lovforslaget har foreskrevet Strafarbejde eller Livsstraf. Det gaar virkelig ikke an. Jeg vil endogsaa sige, at netop i en militær Straffelov er der dobbelt Anledning til at være varsom med saadanne Bestemmelser, fordi de militære Forhold gjøre det nødvendigt paa mange Punkter at vise en særlig Strengbed. Ogsaa her skal jeg henvise til en enkelt Bestemmelse, for at Betydningen heraf praktisk kan fremtræde mere klart. I 7de Kapitel, der handler om „andre

Forbrydelser med Hensyn til Foresatte, Overmand og Bagtjavende“, opstilles der meget strenge Bestemmelser. Jeg angriber i Almindelighed slet ikke dette; jeg erkjender, at der her maa være strenge Straffe. Men man maa dog ogsaa erindre, at der her findes en Regel om, at det ikke fritager en Undermand for Straf, at han er bleven angrebet af en Overmand; det kan efter en senere Paragraf nok have til Følge, at Straffen kan nedsættes, men i § 120, 2det Stykke, staar der udtrykkelig, at „om Gjerningen end udøves for at afværge et uretmæssigt Angreb af den Foresatte, bortfalder Straf dog ikke, naar dette Angreb ikke giver Grund til at berygte, at det vil medføre Død, Lemlæstelse eller anden uoprettelig Skade.“ Den Mand altsaa, som er Gjenstand for et meget nærgaaende og alvorligt Angreb af sin Overmand, er ikke berettiget til at sætte sig til Modværge derimod, naar ikke netop hans Liv eller Helbred har været udsat for overhængende Fare. Jeg siger heller ikke Noget derimod; det kan være, at det maa være saaledes, at han maa finde sin Trøst — skjøndt ganske vist kun en kummerlig Trøst — deri, at hans Foresatte bag efter kan blive straffet. Men jeg paastaar, at navnlig naar man har en saadan Bestemmelse, maa man være endnu mere varsom med at tage sig det let med Hensyn til de almindelige vigtige Betingelser for Strafbarhed i subjektiv Henseende. Det vilde dog, forekommer det mig, være aldeles utilborligt, om en Mand, der var drucken i en saadan Grad, at han var fuldstændig eller som man kalder det kun halvt tilregnelig, hvilket jo er en egen Art af Tilregnelighed i Følge den almindelige borgerlige Straffelov, skulde, naar han blev angrebet paa en maasse oprørende Maade af en Foresat og i sin drukkne Tilstand havde sat sig til Modværge, straffes lige saa fuldt, som om han i ædru Tilstand havde udført denne Gjerning, der i Følge Lovforslaget belegges med Strafarbejde indtil 4 Aar, naar der ikke gjøres nogen Skade paa den paagjældende Overordnede. Der findes fremdeles en Bestemmelse om Hovedmanden i § 56, som jeg skal tillade mig at fremdrage. Der siges, at det er en skjærpende Omstændighed, at flere Krigsmænd i